

Kapitel 1

Skrigene kaldte på hende. Som lydspyd trængte de gennem alle de andre lyde af aften i Oslo Centrum, den regelmæssige summen af biler uden for vinduet, den fjerne sirene, som steg og faldt, kirkeklokkerne som netop var begyndt at slå i nærheden. Det var nu, om aftenen og eventuelt lige før solopgang, at hun gik på jagt efter føde. Hun førte næsen hen over den snavsede linoleum på køkkengulvet. Registrerede og sorterede lynhurtigt lugtene i de tre kategorier spiselig, truende eller irrelevant for overlevelse. Den sure lugt af grå tobaksaske. Den søde sukkersmag af blod på en vattot. Den bitre dunst af øl på undersiden af en ølkapsel af mærket Ringnes. Gasmolekyler af svovl, salpeter og kuldioxid sivede op fra et tomt metalhylster med plads til en blykugle af kaliber 9×18 millimeter, også bare kaldet Makarov, efter pistolen kalibren oprindeligt var tilpasset. Røg fra et stadig rygende cigaret-skod med gult filter og sort papir påtrykt den russiske rigsørn. Tobakken kunne spises. Og der: en em af alkohol, læder, fedt og asfalt. En sko. Hun lugtede til den. Og fastslog, at den ikke var så ligetil at spise som jakken i skabet, den der lugtede af benzin og det rådne dyr, den var lavet af. Så gnaverhjernen koncentrerede sig nu om, hvordan den skulle finde ud af at forcere det, der lå foran hende. Hun havde prøvet fra begge sider, prøvet at klemme sin femogtyve centimeter lange og lige under et halvt kilo tunge krop forbi, men det gik ikke. Hindringen lå på siden med ryggen mod væggen og spærrede for hullet, som førte ind til reden og hendes otte nyfødte, blinde, hårløse unger, som skreg højere og højere efter hendes mælk. Kødbjerget lugtede af salt, sved og blod. Det var et menneske. Et stadig levende menneske; hendes følsomme ører kunne opfange de svage hjerteslag under ungerens sultne hyl.

Hun var bange, men hun havde ikke noget valg. At made ungerne var overordnet alle farer, alle anstrengelser, alle andre instinkter. Så hun blev stående med næsen i vejret og ventede på, at løsningen skulle vise sig for hende.

Kirkeklokkerne slog nu i takt med menneskehjertet. Et slag, to. Tre, fire ...

Hun blottede sine gnavertænder.

Juli. For fanden da. Man skal bare ikke dø i juli. Er det virkelig kirkeklokker, jeg kan høre, eller var der hallucinogener i de skide kugler? Okay, så slutter det her. Og kan det ikke også være skide lige meget? Her eller der. Nu eller senere. Men har jeg virkelig fortjent at dø i juli? Med fuglesang, klirren af flasker, latter nede fra Akerselven og idel sommerlykke lige uden for vinduet? Har jeg fortjent at ligge på gulvet i et ulækkert junkiehul med et ekstra hul i kroppen, hvor det bare løber ud af mig; livet, sekunderne og flashback-billederne af det, der førte mig hertil? Alle de små og store ting, hele bunken af tilfældigheder og halvvalgte ting; er det mig, er det alt, er det mit liv? Jeg havde da planer, havde jeg ikke? Og nu er det en pose støv, en joke uden pointe, så kort, at jeg kunne have nået at fortælle den, før den helvedes klokke holdt op med at slå. Åh, de helvedes flammekastere! Der er ingen, der har sagt, at det ville gøre så ondt at dø. Er du der, far? Du må ikke stikke af, ikke nu. Nå, men her er joken: Jeg hedder Gusto. Jeg blev nitten år. Du var en skidt karl, som kneppede en skidt tøs, og ni måneder senere kom jeg ud og blev overladt til en plejefamilie, før jeg kunne nå at sige 'far!'. Og der lavede jeg så meget ballade, jeg overhovedet kunne, men de puttede bare den kvælende dyne af omsorg endnu tættere om mig og spurgte, hvad jeg ville have for at blive rolig. En fucking softice? De fattede ikke, at sådan nogle som dig og mig burde være blevet skudt med det samme, udryddet som skadedyr, at vi spreder smitte og forfald og formerer os som rotter, så snart vi ser vores snit til det. De er selv ude om det. Men de vil også have ting. Alle vil have noget. Jeg var tretten, første gang jeg så det, min plejemor ville have, i hendes øjne.

"Du er så smuk, Gusto," sagde hun. Hun var kommet ind på badeværelset, som jeg havde ladet døren stå åben ind til. Jeg havde ladet være med at lukke op for vandet, så lyden af det ikke ville advare hende. Hun stod der lige et sekund for længe, før hun gik ud igen. Jeg lo, for nu vidste jeg det. Det er det, der er mit talent, far: Jeg kan se, hvad folk vil have. Er det noget, jeg har arvet efter dig? Har du det også sådan? Efter at hun var

gået igen, så jeg mig i det store spejl. Hun var ikke den første, der havde sagt det: at jeg var smuk. Jeg var tidligere udviklet end de andre drenge. Høj, slank, allerede bredskuldret og muskuløs. Hår så sort, at det skinnede, som om alt lys bare prellede af på det. Høje kindben. Bred, lige hage. En stor, grådig mund, men med fyldige læber som en piges. Brun, glat hud. Brune, næsten sorte øjne. 'Den brune rotte,' havde en af drengene i klassen kaldt mig. Didrik, var det det, han hed? Han ville i hvert fald være koncertpianist. Jeg var blevet femten, og han sagde det højt i klassen. "Den brune rotte kan jo ikke engang læse ordentligt."

Jeg lo bare og vidste selvfølgelig, hvorfor han sagde det. Hvad han ville have. Kamilla, som han var hemmeligt forelsket i, var ikke helt så hemmeligt forelsket i mig. Til klassefesten havde jeg mærket lidt på det, hun havde under striktrøjen. Det var ikke ret meget. Jeg havde nævnt det for nogle af drengene, og det havde Didrik nok hørt, og så havde han besluttet sig for at holde mig udenfor. Ikke at jeg er synderligt opsat på at være inde i varmen, men mobning er mobning. Så jeg talte med Tutu fra MC-klubben. Jeg havde solgt lidt hash på skolen for dem, og jeg sagde, at folk blev nødt til at respektere mig, hvis jeg skulle kunne gøre mit job ordentligt. Tutu sagde, at han nok skulle tage sig af Didrik. Didrik nægtede senere at forklare, hvordan han havde båret sig ad med at få to fingre i klemme i det øverste hængsel på døren ind til drengetoiletet, men han kaldte mig aldrig den brune rotte igen. Og han blev – ganske rigtigt – aldrig koncertpianist. For fanden, hvor gør det ondt! Nej, jeg har ikke brug for trøst, far, jeg har brug for et fix. Bare et sidste fix, så skal jeg nok forlade den her verden stille og roligt, det lover jeg. Der slog klokken igen. Far?

Kapitel 2

Det var næsten midnat i Oslo Lufthavn, Gardermoen, da SK-459 fra Bangkok til Oslo taxiede ind på den anviste plads ved gate 46. Luftkaptajn Tord Schultz bremsede, så Airbus 340-maskinen stoppede helt, hvorpå han hurtigt slog benzintilførslen fra. Det metalliske hvin fra jetmotorerne faldt i frekvens, til det blev en godmodig brummen, før de slukkede helt. Tord Schultz noterede sig per automatik tidspunktet, tre minutter og fyrre sekunder efter touchdown, tolv minutter før tidsplanen. Han og andenpiloten gik i gang med shutdown-tjeklisten og parkeringstjeklisten, eftersom flyet skulle parkeres natten over. Med tingene i. Han slog op i mappen med loggen. September 2011. I Bangkok havde det stadig været regntid, og det havde som sædvanligt været kvælende varmt, og han havde længtes hjem til de første kølige efterårsaftener. Oslo i september. Der fandtes ikke noget bedre sted. Han udfyldte rubrikken med tilbageværende brændstof. Brændstofregnskabet. Det var før sket, at han havde måttet forklare det. Efter ture til Amsterdam eller Madrid, hvor han havde fløjet hurtigere, end det var økonomisk rationelt, havde brændt brændstof for tusindvis af kroner af for at nå det. Til sidst havde hans chef indkaldt ham til et møde.

“Hvad skulle du nå?” havde han brølet. “Du havde ingen passagerer med, som skulle nå connecting flights!”

“Verdens mest præcise flyselskab,” havde Tord Schultz mumlende citeret fra reklamen.

“Verdens mest økonomiske flyselskab! Er det alt, hvad du har at sige til dit forsvar?”

Tord Schultz havde trukket på skuldrene. Han havde jo ikke kunnet sige det, som det var, at han havde åbnet for brændstofsluserne, fordi der var noget, han selv skulle nå. Den tur, han skulle flyve, til Bergen, Trondheim eller Stavanger. At det var meget vigtigt, at *han* og ikke en af de andre piloter fik den tur.

Han var for gammel til, at de kunne gøre andet end at skælde og

smælde. Han havde undgået alvorlige fejl, fagforeningen tog sig af ham, og der var kun nogle få år til, at han ville nå *the two fives*, femoghalvtreds, og alligevel skulle på pension. Tord Schultz sukkede. Nogle få år til at rette op på nogle ting, til at undgå at ende som verdens mest økonomisk-ude-at-skide pilot.

Han underskrev loggen, rejste sig og gik ud af cockpittet for at vise passagererne sine kridhvide pilottænder i sit pilotbrune ansigt. Smilet, som skulle fortælle dem, at han var selveste mister Tryghed. Pilot. Titlen, som engang havde gjort ham til noget i andre menneskers øjne. Han havde set det, hvordan folk, kvinder som mænd, unge som gamle, i det øjeblik ordet 'pilot' blev nævnt, automatisk havde set på ham med andre øjne og opdaget karismaen, den nonchalante, drengede charme, men også flykaptajnens kolde præcision og handlekraft, det overlegne intellekt og modet, som gjorde, at han trodsede fysikkens love og almindelige menneskers medfødte angst. Men det var længe siden. Nu så de på ham som den buschauffør, han var, og spurgte, hvor billigt man kunne komme til Las Palmas, og hvorfor der var mere benplads hos Lufthansa.

Fanden tage dem. Fanden tage dem alle sammen.

Tord Schultz stillede sig ved udgangen ved siden af stewardesserne, rankede sig og smilede, sagde "Welcome back, miss" på den brede texasdialekt, de havde lært på flyveskolen på Sheppard. Fik et anerkendende smil igen. Der var engang, hvor han havde kunnet lave en halv aftale om et møde i ankomsthallen alene med det smil. Og havde gjort det. Fra Cape Town til Alta. Kvinder. Det var dem, der havde været problemet. Og løsningen. Kvinder. Flere kvinder. Nye kvinder. Og nu? Hårpragten var på tilbagetog under uniformskasketten, men den skræddersyede uniform fremhævede hans høje, bredskuldrede krop. Det var den, han havde givet skylden for, at han ikke var kommet ind på jagerflyafdelingen på flyveskolen, men i stedet var endt som fragtflypilot på transportflyet Hercules, himlens arbejdshest. Han havde fortalt dem derhjemme, at han havde været et par centimeter for høj, at cockpittet i Starfighter, F-5 og F-16 diskvalificerede alt andet end dværge. Sandheden var, at han ikke havde klaret sig i konkurrencen.

Kroppen havde været god nok. Havde altid været god nok. Kroppen var det eneste fra dengang, det var lykkedes ham at holde ved lige, det eneste, der ikke var faldet fra hinanden, smuldret væk. Ligesom ægte-skaberne. Familien. Vennerne. Hvordan var det sket? Hvor havde han været, da det skete? Sikkert på et hotelværelse i Cape Town eller Alta, med kokain i næsen for at kompensere for de potensdrøbende drinks, han havde fået i baren, og pikken i en not-welcome-back-Miss for at kompensere for alt det, han ikke var og aldrig ville blive.

Tord Schultz' blik faldt på en mand, som kom gående mod ham mellem sæderækkerne. Han gik med bøjet hoved, men han ragede alligevel op over de andre passagerer. Han var slank og bredskuldret som Tord selv. Lyst, kortklippet hår strittede på hovedet af ham som en børste. Han var yngre end Tord, så norsk ud, men var næppe en turist på vej hjem, men snarere en *expat* med den falmede grå solbrændthed, som var typisk for hvide, der havde opholdt sig længere tid i Sydøst-asien. Det utvivlsomt skræddersyede, brune hørjakkesæt gav indtryk af kvalitet, seriøsitet. Måske en forretningsmand. Med en forretning, der ikke gik alt for godt, siden han rejste på økonomiklasse. Men det var hverken jakkesættet eller højden, der havde fanget Tords opmærksomhed. Det var arret. Det gik fra venstre mundvig og næsten helt op til øret som et segl formet som et smil. Grotesk og meget dramatisk.

“See you.”

Det gav et sæt i Tord Schultz, men han nåede ikke at besvare hilsenen, før manden var gået forbi og var ude af flyet. Stemmen havde været ru og hæs, og også de blodskudte øjne tydede på, at han lige var vågnet.

Flyet var tomt. Den minibus med personale, der skulle gøre rent i flyet, stod parkeret på landingsbanen, da besætningen gik ud ad flyet i samlet flok. Tord Schultz registrerede, at den lille, tætte russer var den første, der stod ud af bussen; han så ham skynde sig op ad trappen iklædt den gule refleksvest med firmaets logo på, Solox.

See you.

Todd Schultz' hjerne repeterede ordene, mens han gik hen ad korridoren mod crewcenteret.

“Harvedu ikke sådan en håndbaggetaske oven på den?” spurgte en af stewardesserne og pegede på Tords Samsonite trolley. Han kunne ikke huske, hvad hun hed. Mia? Maja? Han havde i hvert fald knaldet hende på en stop-over engang i forrige århundrede. Eller det havde han måske ikke?

“Nej,” sagde Tord Schultz.

See you. Som i ‘vi ses’? Eller som i ‘jeg kan se, at du kigger på mig’?

De gik forbi væggen foran indgangen til crewcenteret, hvor der i teorien kunne sidde en toldbetjent og gemme sig. Nioghalvfems procent af tiden var stolen bag væggen tom, og han var aldrig – ikke én eneste gang i de tredive år, han havde arbejdet i flyselskabet – blevet stoppet og undersøgt.

See you.

Som i ‘jeg kan se dig’. Og ‘jeg kan se, hvem du er’.

Tord Schultz skyndte sig ind ad døren til crewcenteret.

Sergej Ivanov sørgede som sædvanlig for at være den første, der stod ud af minibussen, da den stoppede på asfalten ved siden af Airbus’en, og han løb op ad trappen til det tomme fly. Han tog støvsugerens med ind i cockpittet og låste døren efter sig. Han tog latexhandskerne på, trak dem helt op til der, hvor tatoveringerne begyndte, åbnede støvsugerens låg og åbnede derefter kaptajnens skab. Tog den lille Samsonite boardingtaske ud, låste den op, løsnede metaldækslet i bunden og tjekkede, at de fire murstenslignende et kilo-pakker lå der. Så lagde han tasken ind i støvsugerens, pressede den på plads mellem slangen og den store støvpose, som han havde sørget for at tømme lige inden. Han lukkede støvsugerens låg igen, låste døren til cockpittet op og tændte støvsugerens. Det hele blev gjort på nogle få sekunder.

Efter at de havde ryddet op og rengjort kabinen, gik de ud af flyet, smed de lyseblå affaldssække om bag i Daihatsuen og kørte tilbage til kaffestuen. Der var kun en håndfuld fly, der skulle lande og lette, før lufthavnen lukkede for natten. Ivanov kiggede Jenny, sin overordnede, over skulderen. Han lod blikket glide ned over computerskærmen, som viste ankomst- og afgangstider. Ingen forsinkelser.

“Jeg tager Bergen i 28,” sagde Sergej med sin hårde, russiske accent. Men han talte i det mindste sproget; han havde landsmænd, som havde boet i Norge i ti år og stadig måtte ty til engelsk. Men da Sergej var blevet hentet hertil for næsten to år siden, havde onkel gjort ham det klart, at han skulle lære norsk, og han havde trøstet ham med, at han måske havde noget af hans eget sprogøre.

“Jeg har folk i 28,” sagde Jenny. “Du kan vente til Trondheim i 22.”

“Jeg tager Bergen,” sagde Sergej. “Nick tager Trondheim.”

Jenny så på ham. “Som du vil. Men lad nu være med at arbejde dig ihjel, Sergej.”

Sergej gik hen til en af stolene ved væggen og satte sig. Han lænede sig forsigtigt tilbage mod ryglænet. Huden var stadig øm mellem skulderbladene, hvor den norske tatovør havde arbejdet. Han tatoverede efter de tegninger, som Sergej havde fået tilsendt fra Imre, tatovøren i fængslet i Tagil, og der var stadig lang vej endnu, før det var færdigt. Sergej tænkte på de tatoveringer, som onkels løjtnanter Andrej og Peter havde. De blege blå streger i huden på de to kosakker fra Altaj berettede om dramatiske liv med store præstationer. Men Sergej havde også en bedrift bag sig. Et drab. Det var et lille drab, men det var allerede ridset ind i ham med nål og blæk og i form af en engel. Og måske ville der blive tale om et nyt drab. Et stort drab. Hvis *det nødvendige* blev nødvendigt, havde onkel sagt og bedt ham om at holde sig klar, mentalt forberedt, øve sig med kniven. Der ville komme en mand, havde han sagt. Det var ikke helt sikkert, at han ville komme, men det var sandsynligt.

Sandsynligt.

Sergej Ivanov kiggede på sine hænder. Han havde beholdt latexhandskerne på. Det var selvfølgelig et heldigt sammentræf, at deres arbejdstøj også sørgede for, at han ikke efterlod fingeraftryk på pakkerne, hvis noget nu en dag skulle gå galt. Der var ikke så meget som en antydning af en rysten på hånden. De havde gjort det så længe, at han, for at holde sig selv på mærkerne, af og til måtte minde sig selv om risikoen. Han håbede, at hænderne ville være lige så rolige, når *det nødvendige* – *to sjto nuzhju* – skulle udføres. Når han skulle gøre sig

fortjent til den tatovering, som han allerede havde bestilt tegninger af. Han så det for sig igen; hvordan han ville knappe skjorten op i huset hjemme i Tagil, mens alle urkabrødrene var til stede, og vise dem de nye tatoveringer. Som ikke behøvede nogen forklaring, ingen ord. Så han ville ikke sige noget. Bare se det i deres øjne; at han ikke længere var Lille-Sergej. I ugevis havde han i sin aftenbøn bedt om, at manden snart ville komme. Og om at det nødvendige ville blive nødvendigt.

Meldingen om at gøre Bergen-flyet rent skrattede i walkie-talkien. Sergej rejste sig og tog en dyb indånding.

Proceduren i cockpittet her var endnu enklere.

Åbne støvsugeren, sætte håndbagagetasken ind i andenpilots skab.

På vej ud af flyet mødte de besætningen, der var på vej ind. Sergej Ivanov undgik at se andenpilots øjne, kiggede bare ned og registrerede, at han havde samme slags trolley som Schultz. Samsonite Aspire GRT. Samme røde farve. Uden den lille røde boardingtaske, der kunne sættes fast foroven. De vidste ingenting om hinanden, ikke noget om de grunde de havde til at være involveret, ikke noget om baggrund og familie. Det eneste, der forbandt Sergej, Schultz og den unge andenpilot var telefonnumrene på deres uregistrerede mobiltelefoner, købt i Thailand, til sms'er i tilfælde af, at der var ændringer i planerne. Sergej tvivlede på, om Schultz og andenpilots kendte til hinandens eksistens. Andrej var meget omhyggelig med at begrænse al information til need-to-know. Derfor vidste Sergej ikke, hvad der skete med pakkerne. Men han kunne jo gætte. For når en andenpilot fra et indenrigsfly mellem Oslo og Bergen gik fra airside til landside i lufthavnen, var der ingen told, ingen sikkerhedskontrol. Andenpilots tog sin håndbagage med til hotellet i Bergen, hvor besætningen overnattede. En diskret banken på hoteldøren midt om natten, og så skiftede fire kilo heroin hænder. Selv om det nye stof, violin, havde presset prisen på heroin lidt ned, var prisen på gaden for nul komma to gram mindst 250 kroner. En tusindlap pr. gram. Hvis man gik ud fra, at stoffet – som allerede var blevet blandet op én gang – blev blandet op en gang til, blev det otte millioner kroner i alt. Han kunne godt regne. Nok til at vide, at han blev underbetalt. Men han vidste også,

at han ville gøre sig fortjent til en større andel, når han havde gjort det *nødvendige*. Og med den løn ville han om et par år kunne købe et hus i Tagil, finde sig en pæn sibirisk pige, måske lade mor og far flytte ind, når de blev gamle.

Det kløede i Sergej Ivanovs tatovering mellem skulderbladene. Det føltes, som om huden glædede sig til fortsættelsen.

Kapitel 3

Manden i hørjakkesættet stod af toget fra lufthavnen på Oslo Centralstation. Han slog fast, at det måtte have været en varm, solrig dag i hans gamle hjemby; luften var stadig blød og kærlig. Han havde en næsten latterlig lille lærredskuffert med, og han gik med hurtige, spændstige skridt ud fra stationen på sydsiden. Udenfor slog Oslos hjerte – som nogle hævdede, byen slet ikke havde – med hvilepuls. Natterytme. De få biler, som hvirvlede rundt i rundkørslen, blev slynget ud, en efter en, østpå mod Stockholm og Trondheim, nordpå mod andre bydele eller vestpå mod Drammen og Kristiansand. Trafikknudepunktet lignede en brontosaurus i både størrelse og form. En døende kæmpe, som snart ville forsvinde til fordel for boliger og forretninger i Oslos nye pragtbydel med Oslos nye pragtbygning, Operaen. Manden stoppede op og kiggede på det hvide isbjerg, som lå mellem trafikknudepunktet og fjorden. Det havde allerede vundet arkitekturpriser over hele verden, og folk kom langvejsfra for at gå på det italienske marmortag, som skrånede lige ned i havet. Lyset i bygningens store vinduer var lige så skarpt som det månelys, der faldt på det.

Gu fanden var det en forskønnelse, tænkte manden.

Det var ikke fremtidens løfter om en ny bydel, han så, men derimod fortiden. For det havde været Oslos shooting gallery, junkiernes territorium, hvor de havde fixet og oplevet rusen bag en barakvæg, som lige akkurat skjulte dem, byens fortabte børn. En væg mellem dem og deres uvidende, velmenende socialdemokratiske forældre. Forskønnelse, tænkte han. De ryger i helvede i smukkere omgivelser.

Det var tre år siden, han sidst havde stået her. Alt var nyt. Intet var forandret.

De havde slået sig ned på en stribe græs mellem stationen og motorvejen, tæt på rabatten. Lige så sløve nu som dengang. Liggende på ryggen med lukkede øjne, som om solen var for stærk, siddende på hug, mens de ledte efter en blodåre, som stadig kunne bruges, eller

stående sammenkrøbne med junkiesvigt i knæene og med rygsække på ryggen, usikre på, om de var ved at komme eller gå. De samme ansigter. Ikke de samme levende døde, som da han var kommet her, selvfølgelig, for de var for længst rigtigt døde. Men de samme ansigter.

På vejen mod Tollbugata var der flere af dem. Siden det hang sammen med grunden til, at han var kommet tilbage, prøvede han at danne sig et indtryk. Prøvede at afgøre, om der var blevet flere eller færre af dem. Han noterede sig, at der blev solgt på Plata igen. Den lille asfaltfirkant på den vestlige side af Jernbanetorget, der havde været malet hvid, havde været Oslos Taiwan, en frihandelszone for narkotika, oprettet for at myndighederne kunne føre et vist opsyn med, hvad der foregik, og måske få fat i unge førstegangskøbere. Men eftersom forretningen blev øget i omfang, og Plata viste Oslos sande ansigt som en af Europas værste heroinbyer, blev stedet den rene turistattraktion. Heroinomsætningen og statistikken over overdoser havde længe været en skamplet på hovedstaden, men det havde trods alt ikke været en lige så synlig skamplet som Plata. Aviserne og fjernsynet havde stopfodret resten af landet med billeder af en stenet ungdom, zombier i Centrum ved højlys dag. Politikerne fik skylden. Når højrefløjen var ved magten, tordnede venstrefløjen: "For få behandlingsprogrammer." "Fængselsstraffe skaber brugere." "Det nye classesamfund skaber bander og narkotrafik i indvandrer-miljøer." Når venstrefløjen var ved magten, tordnede højrefløjen: "For lidt politi." "For let adgang for asylansøgere." "Syv ud af ti indsatte er udlændinge."

Så efter at være blevet tvunget fra den ene forsvarsposition til den anden tog bystyret i Oslo den uundgåelige beslutning: at skåne sig selv. At feje skidtet ind under gulvtæppet. At lukke Plata.

Manden i hørjakkesættet så en mand i rød og hvid Arsenaltrøje stå oppe på en trappe med fire mennesker trippende foran sig. Arsenalspillerens hoved bevægede sig mod højre, mod venstre, bevægede sig i ryk som en hønes. De fire andre hoveder var ubevægelige; de stirrede bare på fyren i Arsenaltrøjen. Et hold. Sælgeren på trappen

ventede på, at der var mange nok, et fuldt hold, måske var det fem, måske seks. Så ville han tage imod betaling for bestillingerne og tage dem med derhen, hvor stofferne var. Rundt om hjørnet eller inde i en baggård, hvor partneren ventede. Det var et enkelt princip. Ham, der havde stofferne, var aldrig i kontakt med pengene, og ham, som havde pengene, var aldrig i kontakt med stofferne. Det gjorde det svære for politiet at skaffe håndfaste beviser på narkosalg mod nogen af dem. Alligevel studsede manden i hørjakkesættet, for det, han så, var den gamle metode fra firserne og halvfemserne. Efter at politiet havde opgivet at gå efter gadepusherne, havde sælgerne droppet de omstændelige rutiner og opsamlingen af hold og var i stedet begyndt at deale direkte med hver kunde: penge i den ene hånd, stoffer i den anden. Var politiet begyndt at gå efter pushere på gaden igen?

En mand i cykelryttermundering kom trillende, hjelm, orange briller og åndbar bluse i signalfarver. Lårmusklerne svulmede under de tætsiddende shorts, og cyklen så dyr ud. Det var nok derfor, han tog den med, da han og resten af holdet fulgte efter Arsenalspilleren rundt om hjørnet på bygningen. Alt var nyt. Intet var forandret. Men der var færre af dem, var der ikke?

Luderne på hjørnet af Skippergata tiltalte ham på dårligt engelsk – “Hey, baby!”, “Wait a minute, handsome!”, men han rystede bare på hovedet som svar. Og det virkede, som om rygten om hans kyskhed, eventuelt pengeløshed, spredte sig hurtigere, end han gik; pigerne længere oppe ad gaden viste ham ingen interesse. I hans tid havde luderne i Oslo klædt sig praktisk i jeans og vindjakke. Der havde ikke været så mange af dem, så det havde været sælgers marked. Men nu var der hårdere konkurrence og korte nederdele, høje hæle og netstrømper. De afrikanske piger så ud, som om de allerede frøs. Bare vent til december, tænkte han.

Han gik længere ind i Kvadraturen, det, der havde været Oslos første centrum, men som nu var en asfalt- og murstensørken med administrationsbygninger og kontorer for små femogtyve tusind arbejdsbier, som skyndte sig hjem, når klokken var fire eller fem, og overlod bydelen til de natarbejdende gnavere. Dengang Christian IV

anlagde bydelen med kvadratiske kvarterer efter renæssancens idealer om geometrisk orden, var befolkningstallet i Kvadraturen blevet holdt i skak af brande. I folkemunde hed det sig, at man hvert skudår kunne se mennesker, der stod i flammer, løbe mellem husene hernede; man kunne høre deres skrig, se dem brænde op og forsvinde, men også at der blev et tyndt lag aske liggende på asfalten, og hvis man nåede at få fat i det og spise det, før det blæste væk, ville det hus, man selv boede i, aldrig brænde. På grund af brandfaren sørgede Christian IV for at anlægge gader, der var brede efter det fattige Oslos standarder. Bygningerne blev desuden opført af det unorske byggemateriale mursten. Og langs en af murstensmurene gik han forbi den åbne dør ind til en bar. En nyvoldtaget version af Guns N' Roses' 'Welcome To The Jungle', danseproduceret reggae, som pissede på både Marley og Rose, Slash og Stradlin, strømmede ud til rygerne, som stod udenfor. Han stoppede foran en udstrakt arm.

“Ild?”

En buttet, fronttung kvinde sidst i trediverne kiggede op på ham. Cigaretten vippede udfordrende mellem de røde læber.

Han hævede det ene øjenbryn og kiggede på den leende veninde, som stod bag hende med en tændt cigaret. Den fronttunge opdagede det, og så slog hun også en latter op, mens hun tog et støtteskridt.

“Nu skal du ikke være så tung i det,” sagde hun med den samme sørlandsdialekt, som kronprinsessen havde. Han havde hørt, at der havde været en luder på en massageklinik, som var blevet rig på at se ud som hende, tale som hende, klæde sig som hende. Og at de fem tusind kroner i timen, hun tog, inkluderede et plasticcepter, som kunden fik lov at låne til relativt fri afbenyttelse.

Kvinden lagde sin hånd på hans arm, lige da han skulle til at gå videre. Hun lænede sig ind mod ham og pustede rødvinsånde ind i hans ansigt.

“Du ser ud, som om du er en rar fyr. Vil du ikke give mig ... ild?”

Han vendte sin anden side af ansigtet mod hende. Den dårlige side. Den ikke-så-rare-fyr-siden. Kunne mærke, at det gav et sæt i hende, og at hun gav slip, da hun så arret efter sømmet i Congo, det der gik

som en dårligt syet flænge fra mund til øre.

Han gik videre, idet musikken skiftede til Nirvana. "Come As You Are." Originalversionen.

"Hash?"

Stemmen kom fra en opgang, men han hverken standsede eller vendte sig mod den.

"Speed?"

Han havde været ædru i tre år, og han havde ikke tænkt sig at begynde igen nu.

"Violin?"

Slet ikke nu.

Foran ham var en ung mand stoppet op på fortovet ved to pushere, som han talte med og viste noget til. Den unge så op, da han nærmede sig, så indgående på ham med grå, undersøgende øjne. Politiblik, tænkte manden, bøjede hovedet og gik over på den anden side af gaden. Det var måske lidt paranoid; det var trods alt ikke særlig sandsynligt, at så ung en politimand ville kunne genkende ham.

Der var hotellet. Herberget. Leons.

Der var næsten mennesketomt i denne del af gaden. På den anden side, under en gadelygte, så han narkokøberen fra før stå med benene på hver sin side af cyklen sammen med en anden cyklist, som ligeledes var iført prof cykeltøj. Han hjalp ham med at fixe i halsen.

Manden i hørjakkesættet rystede på hovedet og kiggede op ad facaden på bygningen foran sig.

Det var det samme banner, gråt af snavs, der hang under vinduerne på fjerde og øverste etage. "Fire hundrede kroner for en nat!". Alt var nyt. Intet var forandret.

Receptionisten på Leons var ny. En ung fyr, som smilede overraskende høfligt til manden i hørjakkesættet, og med en – for Leons – forbløffende mangel på mistro. Han sagde "welcome" uden så meget som en snert af ironi og bad om at måtte se hans pas. Manden gik ud fra, at det måtte være den brune hud og hørjakkesættet, der gjorde, at receptionisten syntes, han lignede en udlænding, og han gav ham sit røde,

norske pas. Det var slidt, og der var mange stempler i. For mange til, at det kunne kaldes et godt liv.

“Åh ja,” sagde receptionisten og gav ham passet igen. Lagde et skema på disken og rakte ham en kuglepen.

“Bare udfyld de afkrydsede felter.”

Indtjekningsskema på Leons? tænkte manden. Så var der måske alligevel noget, der havde forandret sig. Han tog imod kuglepen og så receptionisten stirre på sin hånd, på sin langfinger. Det, der havde været en langfinger, før den var blevet skåret af i et hus i Holmenkol-låsen. Nu var det yderste led erstattet af en blågrå, mat protese af titanium. Den kunne ikke bruges til ret meget, men den gav balancestøtte til pege- og ringfinger, når han skulle tage fat om noget, og den var ikke i vejen, fordi den var så kort. Den eneste ulempe var alle forklaringerne, når han skulle gennem sikkerhedskontrollen i en lufthavn.

Han skrev sit navn efter *First Name* og *Last Name*.

Date of Birth.

Han udfyldte den og vidste, at han mere lignede en mand midt i fyrrerne nu, end den ramponerede olding, der var taget herfra for tre år siden. Han havde underlagt sig et stramt program med træning, sund mad, nok søvn og – selvfølgelig – hundrede procents afholdenhed. Det stramme program havde ikke handlet om at komme til at se yngre ud, men om ikke at dø. I øvrigt kunne han godt lide det. Han havde egentlig altid godt kunnet lide faste rutiner, disciplin, orden. Hvorfor havde hans liv så alligevel været kaos, selvdestruktiv ødelæggelse og en række afbrudte forhold mellem mørklagte perioder med beruselse? De tomme felter kiggede spørgende op på ham. Men de var for små til de påkrævede svar.

Permanent adresse.

Tja. Lejligheden i Sofies Gata var blevet solgt, lige efter at han var taget af sted for tre år siden; det samme gjaldt forældrenes hus i Oppsal. I hans nuværende erhverv ville en fast, officiel adresse medføre en vis risiko. Så han skrev det, han plejede at skrive, når han tjekkede ind på et hotel: Chung King Mansion, Hongkong. Hvilket ikke var længere fra sandheden end så meget andet.

Profession.

Drab. Han skrev det ikke. Feltet var ikke krydset af.

Phone Number.

Han skrev et fiktivt nummer. Mobiltelefoner kan spores, både samtalerne og hvor man befinder sig.

Phone Number Next of Kin.

Nærmeste pårørende? Hvilken ægtemand ville frivilligt opgive konens nummer, når han tjekkede ind på Leons? Stedet var trods alt det nærmeste, man kom et offentligt bordel i Oslo.

Receptionisten læste tydeligvis hans tanker: "Bare i tilfælde af, at du skulle få et ildebefindende, og vi skal underrette nogen."

Harry nikkede. I tilfælde af hjertestop under akten.

"Du behøver ikke opgive det, hvis du ikke har ..."

"Nej," sagde manden og blev stående og stirrede på ordene. Nærmeste pårørende. Han havde Søs. En søster med det, hun selv kaldte "en snert af Downs syndrom", men som altid havde tacklet livet langt bedre end sin storebror. Bortset fra Søs, ingen andre. Virkelig ingen. Alligevel, nærmeste pårørende.

Han krydsede "kontant" af ud for betalingsmåde, skrev under og rakte skemaet til receptionisten. Som hurtigt læste det igennem. Og da så Harry den endelig stikke hovedet frem. Mistroen.

"Er du ... Er du Harry Hole?"

Harry Hole nikkede. "Er det et problem?"

Fyren rystede på hovedet. Sank.

"Fint," sagde Harry Hole. "Har du en nøgle til mig?"

"Åh, undskyld! Her. 301."

Harry tog imod den og lagde mærke til, at fyrens pupiller havde udvidet sig, og at hans stemme lød mere anspændt.

"Det ... det er min onkel," sagde fyren. "Det er ham, der bestyrer hotellet. Han plejede at sidde her før. Han har fortalt om dig."

"Kun pæne ting, går jeg ud fra," sagde Harry, smilede, tog den lille lærredskuffert og gik hen mod trappen.

"Elevatoren ..."

"Jeg kan ikke lide elevatorer," sagde Harry uden at vende sig om.

Værelset lignede sig selv. Nedslidt, småt og nogenlunde rent. Nej, forresten, gardinerne var nye. Grønne. Stive i det. Sikkert strygefrie. Apropos. Han hængte jakkesættet op på badeværelset og tændte for bruseren, så dampen ville få rynkerne i det til at forsvinde. Jakkesættet havde stået ham i otte hundrede Hongkong-dollars hos Punjab House på Nathan Road, men det var en nødvendig investering med hans job, for ingen respekterede en mand i laser. Han stillede sig ind under bruseren. Det varme vand fik hans hud til at prikke. Bagefter gik han nøgen gennem værelset og hen og åbnede vinduet. Tredje sal. Bagård. Fra et åbent vindue kunne han høre påtaget entusiastisk stønnen. Han holdt fast om gardinstangen og lænede sig ud. Kiggede lige ned i en åben affaldscontainer og genkendte den sødlige lugt af affald, der stod op fra den. Han spyttede og kunne høre spytklatten ramme noget papir i containeren. Men den raslende lyd, der fulgte, var ikke papir. I det samme lød der et knæk, og de grønne, stive gardiner faldt ned på gulvet på hver sin side af ham. For fanden da! Han tog den tynde gardinstang ud af gardinerne. Det var den gamle slags af træ med en løkkeformet spids i begge ender; den havde været knækket før og var blevet forsøgt sat sammen igen med gaffertape. Harry satte sig på sengen og åbnede skuffen i natbordet. En Bibel med et omslag af lyseblåt kunstlæder og et sysæt bestående af sort tråd viklet om et stykke papir og med en synål stukket igennem. Det gik ved nærmere eftertanke op for Harry, at det måske ikke var så malplaceret alligevel. Gæsterne kunne sy løsrevne bukseknapper i og læse om syndsforladelse bagefter. Han lagde sig ned, kiggede op i loftet. Alt var nyt, og ingenting ... Han lukkede øjnene. Havde ikke sovet i flyet, og med eller uden jetlag, med eller uden gardiner, blev han nødt til at sove. Og han ville komme til at drømme den drøm, han havde drømt hver nat de sidste tre år; at han løb ned ad en gang, på flugt fra et larmende sne-skred, som sugede al ilt til sig, så han ikke kunne få vejret.

Det gjaldt bare om at fortsætte og holde øjnene lukkede lidt endnu.

Han mistede taget om tankerne; de gled væk fra ham.

Nærmeste pårørende.

Røre på. Røre ved.

Pårørende.

Det var det, han var. Det var derfor, han var tilbage.

Sergej kørte på E6 ind mod Oslo. Han længtes efter sengen i lejligheden i Furuset, men holdt farten under hundred og tyve, selv om han havde masser af plads på motorvejen så sent om natten. Mobiltelefonen ringede. Den mobiltelefon. Samtalen med Andrej var kort. Han havde talt med onkel, eller *ataman* – lederen – som Andrej kaldte onkel. Efter at de havde afbrudt forbindelsen, kunne han ikke styre det mere. Han trådte speederen i bund. Skreg af fryd. Manden var ankommet. Nu, her til aften. Han var her! Sergej skulle ikke foretage sig noget foreløbig; det kunne være, at det hele ville gå over af sig selv, havde Andrej sagt. Men han skulle være endnu mere forberedt nu, mentalt og fysisk. Træne med kniven, sove, være mentalt klar. Hvis det nødvendige nu blev nødvendigt.